

Не па праграме

Камітэт па развіццях і тэлебачанні пры Сапэце Міністраў БССР выдае праграмы «Гаворыць Мінск». Яны будуць сінхронна раздзяляць праграмы радыёбачання, яна, мне здаецца, па часе перадаць вытрымкі з іх.

На праграме «Гаворыць Мінск» яна, мне здаецца, па часе перадаць вытрымкі з іх.

На праграме «Гаворыць Мінск» яна, мне здаецца, па часе перадаць вытрымкі з іх.

адпаведна плануе свой час; і таму іх не трэба прымушаць да таго, каб перадаць тэлебачанне, калі перадача пачынаецца, або пазбавляць магчымасці глядзець іе з самага пачатку, калі яны пачынаюць раней паказанага ў праграме часу.

Не варта ператвараць праграму тэлебачання ў «праграму-загадка». Напрыклад, у суботу 28 лістапада ў 19.30 будзе паказаны спектакль драматэатра Чырвонасцяжнага Балтыйскага Флоту, а назва спектакля не ўказвалася. Тое ж самае будзе, калі перадаваліся спектаклі Маскоўскага драматычнага тэатра імя А. С. Пушкіна.

Вельмі часта адсутнічаюць назвы мастацкіх кінафільмаў. Гэта, мне здаецца, таксама мае нейкае значэнне для планавання тэлеглядачоў свайго часу. Праграма павінна вытрымлівацца ў часе, а спектаклі і кінафільмы, якія перадаюцца, павінны ўказвацца дакладна.

І. ЦЫГАНКОУ.

Магілёў.

АД РЕДАКЦЫІ:

У редакцыю нашай газеты ўжо неаднаразова паступалі сігналы аб недавальняючым рабочым Мінскай тэлебачанні. Неахайнасць і беспытлівасць апаратуры і шматлікіх нумароў тэлеперадач выклікаюць законныя папярэжжы і нараканні.

З часу, калі пачаліся нармальныя тэлеперадачы без выратавальных спасылкаў на «такіх-та асаблівасці», прайшло ўжо каля двух гадоў. Зававаць іх было б вельмі ўжо занадта, каб перадачы не пераходзілі ў рэжым і аэлементаў правільна работы тэлебачання.

Тым не менш і па сённяшні дзень праграмы тэлебачання, якія вылазюць штодзённа, не вызначаюцца дакладнасцю. Кожны тыдзень у праграмах адбываюцца перамяшчэнні перадач, якія, відавочна, увайшлі ўжо ў звыклую работу тэлебачання. Можна зразумець такія перамяшчэнні, калі нечакана з'яўляюцца неабходнасці пазастудыйнай перадачы, або прымяжэнне ў Мінск гаспадарчых калектываў ці выкаванняў. Дарчы, трэба сказаць, што тэлебачанне даволі аператывна знаёміць сваіх глядачоў з ім. Толькі гаворка ідзе не пра такія змены.

Але справа не толькі ў недакладнасці і змяненні. У праграмах тэлебачання часта можна сустрэць мясцовую кінахроніку, якая змяшчае апаратыўны тэлебачанні. Справа гэта вельмі добрая і ўдзячная. Калі кінахроніку студыі «Беларусьфільм» вылазюць на экраны са спазненнем на адзін-два тыдні, дык тэлебачанне часта можна бачыць у той жа дзень.

Але гэта добрая апэратывнасць часта зводзіцца на нішто неахайнай перадачай хронікі на экраны тэлебачання. Кожны, хто рэгулярна глядзіць тэлебачанне, не можа не звярнуць увагу на тое, што кінахроніка вельмі проста скляіваецца, а не маніпулюецца. Дыктарскі тэкст складаецца з газетных штампаў і, што самае горшае, часта не супадае з надкрыццямі. Дыктар гаворыць адно, а на экране адбываецца другое. Так, у пачатку спецыяльных выпускаў, прысвечаных ХХІ зезду партыі,

прозвішчы прамоўцаў рэдка калі траплялі на выступаючых, падаючы не на тым, хто выступаў.

Тое ж самае было і з кінахронікай, прысвечанай выбарам у Варшавы і мясцовыя Саветы БССР.

Відавочна, на студыі не заведзена практыка папярэдняй рэпетыцыі кінахронікаў, ці гэтай справай там кіруюць людзі мала кампетэнтныя.

Трэба яшчэ сказаць, што пад рубрыкай «Апошнія наведанні» часта перадаюцца матэрыялы, якія не маюць ніякага дачынення да гэтай рубрыкі. У большасці гэта звычайныя кінахроніка, сюжеты якой з'яўляюцца даўна-даўно і нічым не звязаны з днём тэлебачання.

Наўвесьне класіфікацыя праграмы тэлебачання з кожным днём. Мінскія тэлебачанні глядзіць ужо ў Магілёве і Гомелі. Можна без перавелічвання сказаць, што кожны вецар каля тэлевізараў праводзяць час сотні тысяч людзей. Тым большай павінна быць адказнасць работнікаў тэлебачання перад такой грандыёзнай аўдыторыяй.

Неахайнасць і безадказнасць паводзіць становіцца ўжо неператывна. Трэба спадзявацца, што Камітэт па развіццях і тэлебачанні створыць зацікавіцца перадачамі тэлебачання.

Сотні тысяч людзей з вялікай ахвотай праводзяць свой вольны час перад экранам тэлевізараў, дык трэба ж зрабіць так, каб яны не шкадавалі гэты час, як марна страчаны.

Цікавыя дакументы

У Ленінградзе, у рукапісным аддзяленні Інстытута літаратуры Акадэміі навук ССРСР (Пушкінскі дом), захоўваецца вельмі коласальны матэрыял, звязаны з жыццём і творчай дзейнасцю многіх беларускіх пісьмемнікаў.

Акрамя пісем Якуба Коласа і Янкі Купалы, аб якіх ужо паведамлялася ў перадыдзеным друку, у фондзе 586 зарэгістравана пісем Змітрака Бядулі, Кузьмы Чорнага, М. Гарэцкага, А. Гурло, А. Дудара, М. Зарэч-

кага да літаратуры Л. Клейнбарта, а таксама аўтабіяграфіі Я. Журба, Я. Пучына, пісем і копіі вершаў Ф. Чарнушэвіча, вершы А. Чуркіна.

Асабліва многа матэрыялаў адносіцца да жыцця і творчай дзейнасці Шыкі Гартнага; вусем пісем да Клейнбарта, два пісем да Чарнушэвіча, аўтабіяграфія ў трох редакцыях, многія сшыткі яго вершаў, артыкулы (у прыватнасці артыкул аб Караленку), сшыткі яго дзённіка і інш.

М. БАЗАРЭВІЧ.

Паэзія на старонках „Нівы“

(Заканчэнне. Пачатак на 3-й стар.)

У вялікіх вершы — «Падлата» Пина Шатлоўскага паказала, што і я наведвала іскра паэзіі. Праўда, у ім адчуваецца налет суму, які з'явіўся больш ад літаратуры, чым ад рэчаіснасці.

Мікола Буцылін у газеце надрукаваў у 1957 г. тры вершы: «Занігушы пасасе», «Ненагода» і «Абы жыццё», з якіх апошні з'яўляецца дэспічным. Каб паказаць узровень паэзіі, мы дамо тут гэты верш поўнасцю:

Абы жыццё — так сказаў
Мне адзін і дрэннаў,
Адзінушы ўстае паўнае тачкі,
Мушу рава я ўстаць
І да змрок уцягнуць
Тут зямельку, каб жыць
па-жабрачку.

Абы жыццё — так сказаў
Мне другі ды чакаў,
Калі той аму дасць кусок хлеба...
І ясна, што той меў,
Хочі паціць хацеў,
Хочі ім помач таксама патрэба.
Абы жыццё — мне сказаў
Трыці жыццё да шпантаў,
Я жыццёна на свеце без працы:
Трэба спрытану быць,
Каб другі мог рабыць
На цябе, а гуляць ты ў палацы.

Як бачым, гэта верш вялікай аб'ёмнасці. Каментарыі непатрэбны — верш гаворыць сам за сябе.

Апрача лірыкі, некаторыя паэты выступаюць у жанры байкі: І. Нікалайчына («Два каласы») і Язеп Халакоўскі («Звіліла вярціхвостка»). Асабліва добрая па эстэтыцы і напісанню байка Нікалайчына «Два каласы» — аб тым, як высокі, стройны колас насміхаўся над коласам, цяжка сагнутым. Байкі колас адказалі на гэта: «ты, моў, выраставаў, стройны таму, што — пусты».

У газеце надрукавана шмат вершаў у жанры гумару і сатыры. Яны сустракаюцца амаль у кожным нумары. На вялікі жаль, з гэтага каламутнага налімву толькі радка якіх верш заслужыў увагу. Яны вельмі слабыя. Гэта не вершы, а частей за ўсё набор каламбураў. Нельга, напрыклад, карміць людзей прасным цестама замест хвапанскага, печаная хлеба. А вось імяна гэта «гумарыстычна» і «сатырычна» вершы падобны на сырны праснік. У іх няма ні гумару, ні сатыры. З усяго, што надрукавана з гэтага жанра ў 1957 і 1958 гг., а надрукавана паўтараю, многа, можна выбраць ах дзве — тры вершы, якія спраўды заслужылі увагу. Вось, напрыклад, верш Станіслава Уладзіна «Усё праз водку».

Што за сіла, што за чары
У бутэльцы тва гары,
Сам не знаеш.
Вып'еш чарку той атруты,
І будзь голай, будзь разуты,
А спяваеш.

Аўтар, «спяваючы» сілу гаралкі,

Чытальня зала імя Э. Ажэшкі

Кожны чалавек у Гродна добра ведае сінхронна супраць педпачатку імя Янкі Купалы на вуліцы Ажэшкі. Есць людзі, якія нават памятаюць май 1910 года, калі захапіла гаспадыня гэтага дома — выдатная польская пісьменніца Эліза Ажэшка. Жыхары Гродна з панамы да пісьменніцы тады ў яе пад вокнамі выслаілі вуліцу саломай, каб хворай Элізе не перахадзілаў грукат фурманак.

У гэтым доме Э. Ажэшкі прымала Марыю Кананічэву, тут гасціў і Рэймант, тут польская пісьменніца чытала свае вершы паэта Эліза Цётка (Панкевіч).

У мінулы суботу каля дома сабраліся на мітынгі інтэлігентны, студэнты, рабочыя, дзеці мастацтва. Слова ўзв'яў наменскі старшыні гарвыканкома Гродна тав. Тупоўскі і афіцыйна адкрыў чытальню залу імя Элізы Ажэшкі. Затым тав. Тупоўскі даў слова заслужанаму дзеячу культуры В. Любавіч.

Любавіч расказаў цікавыя факты з жыцця пісьменніцы.

— Калі з'явіўся ў вонкаў педагагічнага інстытута імя Янкі Купалы, — сказала студэнтка Д. Бічаль, — дык першым чынам учыніў домік Элізы Ажэшкі. Ён для нас, студэнтаў, стаў сімвалам дружбы польскага і беларускага народаў, якія маюць столькі супольнага. Студэнтка моладзь шчыра вітае адкрыццё чытальняй залы імя Элізы Ажэшкі.

Пат М. Васілёк прачытаў свой верш, прысвечаны польскай пісьменніцы. На мітынгу выступіла таксама работніца швейнай фабрыкі тав. Заргорнава.

— Цяпер, дарэгія сябры, прашу

ўсіх у залу! — запрапанавала гасціня загадаць чытальняй залы Алімпіяда Нісен.

Людзі займлі ў памяшканне. У вялікай зале даволі тугольна. У цэнтры стаяць бронзаны бюст пісьменніцы. Абсталяваныя стоды, на якіх у рэфармацыі са адмыслаў старадаўніх карцін паказана жыццё Элізы Ажэшкі. У некалькіх шафах — шмат твораў пісьменніцы.

У зале таксама на сталах многа перыядычнай літаратуры. Тут ёсць сучасныя свежыя польскія часопісы «Шпыльня», «Шпыльцоўка», «Кобета і жыццё», а таксама газеты «Трыбуна ляду» і шмат іншых.

А. КАРПЮК.

На адмыслах: 1. Шыльда чытальняй залы. 2. У чытальняй зале. Фота М. Петрусева.

У САЮЗЕ ПІСЬМЕННІКАЎ БССР

Майстэрства — гэта галоўнае

«Паэтычная рэцэнзія і паэтычны зборнік» — такому пытанню было прысвечана сумеснае пасяджэнне секцыі паэзіі і крытыкі, якое адбылося на днях у Цэнтры культуры і мастацтваў імя Элізы Ажэшкі.

— Рэцэнзія, — адзначыў ён, — найбольш аператывна жанр, які карыстаецца крытыка, каб адлучыцца на з'явілі літаратурнага жыцця, даць ім правільную, аб'ектыўную ацэнку, раслуцваючы чытачу, чым узабагаціла літаратуру тая ці іншая з'яўляюцца і добрая рэцэнзія, у якіх крытыкі ўмеюць вылучыць галоўнае, тое, што характэрна для таго або іншага паэтычнага рэцэнзія, аб яго творчасці. Да лепшых рэцэнзіяў, якія былі надрукаваны ў апошні час, адносяцца адносіць артыкулы Я. Каленіка аб кнізе М. Танка «След бліскавіцы», В. Тараса на зборнік А. Волскага «Водбіскі далёкіх маякоў», Д. Клышко на кнігу М. Луканіна «Прасторы».

Але, на думку прамоўцаў, у друку часта яшчэ паўважана гэты рэцэнзія, якія не лаюць удзяння аб кнізе таго ці іншага паэта. Часам у нас лічуцца рэцэнзія вельмі абстрактнай, у іх выказваюцца агульныя думкі, якія з адвольным пераходам могуць аднесці да любой кнігі. Р. Барознін падрабязна спыніўся на недахопах, якія ёсць у рэцэнзіях С. Майхровіча і А. Лойкі на адзін і той жа зборнік С. Грахоўскага «Дзень нараджэння», надрукаваных у часопісе «Полым» і газеце «Літаратура і мастацтва». Адзін з крытыкаў захаваўся слабей вершы «паэты», не даючы глыбокага, прайздана аналізу, другі піша пра гэтага ж паэта нейкай сухой, незразумелай мовай.

Дакладчык звярнуў увагу на тое, каб у рэцэнзіях больш надавалася увагі разгляду паэтычнага майстэрства, ідэінасці і мэтанакіраванасці кожнага новага твора.

Даклад Р. Барозніна выклікаў у залы і крытыкаў гарачую размову аб нашай паэзіі.

— У апошні час, — гаворыць Пімен Панчанка, — я перачытаў некалькі рэцэнзіяў на новыя кнігі паэ-

зі і ні адна з гэтых рэцэнзіяў мне не запомнілася. Была ў тым, што тон некаторых рэцэнзіяў вельмі напішлівы. Рэцэнзент павінен выказаць свае адносіны да разглядаемага ім твора, паказаць чытачу, што добрага або што дрэннага ў творы. А некаторыя крытыкі гавораць аб паэзіі так агульна, што не зразумеем, што яны хачелі сказаць. Не паказваюцца арыгінальнасць паэзіі, яе прыгажунства і галоўнае, дык будзь страсным, палымным прапагандыстам літаратуры, скажы аб ёй сваё слова, да якога б маглі прыслухацца многія чытачы.

У сувязі з пастановай ЦК КП Беларусі «Аб стане і мерах палепшэння кніжнага гандлю ў сельскай мясцовай рэспубліцы Рэспубліка Няхай гаворыць аб тым, каб прапаганда мастацкай кнігі і, у прыватнасці, паэзіі больш увагу надавала ўсім нашым газетам, часопісам, радыё і тэлебачанню.

Р. Няхай зрабіў слушную заўвагу ў адрас Вучбына-педагагічнага выдзялення БССР і складальнікаў хрэстаматый па беларускай літаратуры, якія наўважліва адносяцца да падбору паэтычных твораў.

На пасяджэнні секцыі выступілі паэты П. Глебка, П. Прыходька, дыктар Дзяржаўнага выдзялення БССР З. Матузаў, якія выказалі рад заўваг аб павышэнні якасці рэцэнзіяў на паэтычныя творы.

У канцы пасяджэння пісьмемнікі А. Адамовіч і Я. Карпаў расказалі пра адным ад вынікаў творчай наравы па пытанні сацыялістычнага рэалізму, якая адбылася на днях у Маскве.

Сітуацыя, ён не будзе аб ёй пісаць. А ішчы крытык, які лічыць сябе ўніверсальным, чамусьці барыцца аб усім — аб прозе, паэзіі, драматургіі і нават сам выступае на ўсіх жанрах літаратуры.

— Безумоўна, ніхто не забараняе пісаць крытыку і літаратурныя творы. Але, калі ты крытык, дык будзь страсным, палымным прапагандыстам літаратуры, скажы аб ёй сваё слова, да якога б маглі прыслухацца многія чытачы.

У сувязі з пастановай ЦК КП Беларусі «Аб стане і мерах палепшэння кніжнага гандлю ў сельскай мясцовай рэспубліцы Рэспубліка Няхай гаворыць аб тым, каб прапаганда мастацкай кнігі і, у прыватнасці, паэзіі больш увагу надавала ўсім нашым газетам, часопісам, радыё і тэлебачанню.

Р. Няхай зрабіў слушную заўвагу ў адрас Вучбына-педагагічнага выдзялення БССР і складальнікаў хрэстаматый па беларускай літаратуры, якія наўважліва адносяцца да падбору паэтычных твораў.

На пасяджэнні секцыі выступілі паэты П. Глебка, П. Прыходька, дыктар Дзяржаўнага выдзялення БССР З. Матузаў, якія выказалі рад заўваг аб павышэнні якасці рэцэнзіяў на паэтычныя творы.

У канцы пасяджэння пісьмемнікі А. Адамовіч і Я. Карпаў расказалі пра адным ад вынікаў творчай наравы па пытанні сацыялістычнага рэалізму, якая адбылася на днях у Маскве.

Добрая ініцыятыва

Кожную нядзелу ў Гомельскім Палаце культуры імя Леніна наспынімым паговам ідуць людзі. Хто не ведае, у чым справа, абавязкова падумае, што народ ідзе на спектакль або канцэрт якіх-небудзь прызедзяў актэраў. На самай жа справе кожную нядзелу ў Палаце культуры чыгуначнікаў адбываюцца заняткі ўніверсітэта мастацкага выхавання. Яго наведваюць дзвер 994 слухачы! Гэта — людзі розных узростаў і прафесій, праўда, большасць з іх — моладзь.

Добрую ініцыятыву праявіла газета «Чыгуначнік Беларусі», якая ў нумары за 21 сакавіка г. г. падрабязна расказала, як нараджаўся гэты незвычайны ўніверсітэт, хто працуе ў ім, што ён дае сваім слухачам.

Чытаеш гэты зместоўны, цікавы матэрыял — і яшчэ раз пераконваешся, што праўдзіна Палаца культуры разам з абласным аддзяленнем Таварыства па распаўсюджванню палітычных і навуковых дзвер праводзяць вялікую работу. «Нам універсітэт, — піша старшыня ўніверсітэта Палаца культуры М. Сімкоўскі, — навуцальная ўстанова асабліва тыпу. Ён ставіць перад сабой мэтаў даць шырокаму колу рабочых, служачых і тым, хто вынуждзены адмовіцца ад вытворчарці, трывалую сістэму ведаў у галіне музыкі, тэатра, хараграфіі і жывапісу, навуцальна іх разумець мастацтва, выхоўваць у іх мастацкі густ».

Выскародная, удзячная задача! Універсітэт мастацкага выхавання дамагае партыі выхоўваць свядомых грамадзян нашата грамадства. Што гэта так, пераконваешся, калі чытаеш шматлікія расказы слухачоў універсітэта, змешчаныя ў гэтым нумары газеты.

Універсітэт мастацкага выхавання мае тры факультэты: музычны, тэатральны і выяўленчага мастацтва. Вучэбная праграма яго разлічана на тры гады і складаецца з 420 гадзін. З іх 160 гадзін займаюць агульнаўніверсітэцкія дзвер лекцыяў і 260 — занятыя па факультэтах. Ужо адбылося сорак заняткаў. Два разы ў месяц праходзіць агульнаўніверсітэцкія заняткі і два разы — па факультэтах.

Шкава адзначыць, што ўся работа ўніверсітэта выдзяляе сіламі грамадскіх, ён не мае спецыяльных штатаў і асіпіянаў. Пра гэта расказаў у газеце загадчык навуцальнай часткі ўніверсітэта — былы актэр, цяпер пенсіонер М. Хает і кіраўнік факультэта выяўленчага мастацтва — заслужаны дзеяч мастацтва БССР пенсіонер Б. Зінаградскі.

Уся грамадская горада горада адгукулася на заклік — прыняць удзел у рабоце ўніверсітэта. Галоўны рэжысер абласнога драматычнага тэатра Л. Эліотэн кіруе тэатральным факультэтам, дырэктар музычнага вучылішча т. Каваленка — музычным. Чытаюць лекцыі на ўніверсітэце кіраўнік хору Палаца культуры т. Дзімант, актэр абласнога драматычнага тэатра т. Умешнічкі, кіраўнік студыі выяўленчага мастацтва Палаца культуры т. Барачонка, узначальвае вучоны савет шырокага перамяня.

універсітэта мастацкі кіраўнік Палаца культуры народны актэр БССР т. Рыбалчанка.

«Я ахвотна ўваўся кіраваць культурам выяўленчага мастацтва ўніверсітэце, — расказавае ў газеце В. Зінаградскі. — На занятках і ў час гутарак я імкнуўся каб слухачы палюбілі жывапіс тым як любілі яго я. Наша мэта — з толькі выхаваць у слухачоў навуцальна і пісьменна адлюстроўваць наваколны свет, але і прывіраць разумець творы жывапісу, ролю мастацтва ў жыцці грамадства».

У газеце надрукаваны выказванні слухачоў універсітэта. Усе яны горада вітаюць яго стварэнне, адзначаюць, што лекцыі і практычныя заняткі дамагаюцца ім павышаць культуру ўзровень.

Усе члены брыгады камуністычнай працы Гомельскага вагоннага допа на чале з майстрам аўтама тэатральнага пункта П. Сіроткіным з'яўляюцца слухачамі ўніверсітэта «Мы вырашылі ўсебі брыгадаў пайсці на ўніверсітэт мастацкага выхавання. Культура праводзяць цэлыя свой адначасна напы саесеры... цікава і праслухаць мы лекцыі пра вялікіх майстроў сцэны Ярылава, Пучэвіна, пра дынастыю актэраў Садоўскіх. Ніхто з нас цяпер не паскардзіцца, што выхадзі дзень прайшоў марна, непкава».

А вось што піша электравар пчына Гомельскага электратэхнічнага заводу Н. Сівакова, якая паступала на завод сваім закончаным сярэдняй школы:

«З вялікім задавальненнем наведваю я заняткі ўніверсітэта. Многачкава і «асноўны лекцыі прачыталі для сябе дзеянні мастацтва. Мы прагледзілі некалькі кінафільмаў аб майго х сцэны. Лекцыі ў ўніверсітэце даюць нам добрыя веды аб сабе і і зарубежнай драматургіі, тэатры, аб мастацтве наогул, гэта значыць веды, якіх звычайна не дае агульнаадукацыйная школа».

Старшы інжынер аддзялення В. Дзімант — слухач музычнага факультэта ўніверсітэта. Ён таксама дзеляцца ў газеце сваім ўражаннем.

«Мы праслухалі лекцыю «Дасягненні музычнай культуры беларускага народа». Тут жа была наладжана сустрака слухачоў з беларускай кампазітарамі Р. Лукстам, Ю. Сяміянкам, Г. Вагнерам... Апошні заняткі на музычным факультэце сталі яшчэ больш цікавымі. Цяпер кожны ра слухачам дзецца ўражанняў музычнай граматы».

Другі год працуе ў Гомелі ўніверсітэт мастацкага выхавання. Яны павышаюць узровень. Да паслуг слухачоў — бібліятэка Палаца культуры. Есць і фанатка. Пры жаданні можна паслухаць запісы на пласцінкі оперы, сімфанічную музыку, песні, спектаклі і літаратурныя кампазіцыі.

Добрую справу робіць у Гомелі, як і шкада, што ў Мінску і іншых гарадах і раённых цэнтрах рэспублікі гэты карысны вопыт не знайшоў шырокага перамяня.

Такія сустрэчы карысны

Незвычайна прайшоў першы дзень прымешта было ў словах сакратара камсамольскай арганізацыі цэха іштат. Кліўко. Трэба было бачыць, з якой цікавасцю разглядалі конья вучня школы з рабочымі Мінскага аўтазавода.

«Як толькі пачаўся абедыцын перапынак, клуб цэха іштат апынілі рабочыя. Да іх з прытаненнем ад вучня зварушылася Хрысціна Палаўскава. Ападысментамі сустраці прысутныя не словы аб жаданні вучняў глыбей знаёміцца з жыццём, але іх імкненні прыняць удзел у выкананні першай сімгюды. А потым пачаўся канцэрт юных артэстаў. У ім прыняў удзел хор школы-дзевяцігодкі — адзін з лепшых дзіцячых калектываў рэспублікі, якім многа год ідуць заслужаны дзеянні мастацтва БССР М. Маслаў, М. Мелодзі Шуберта, Шаўна, Разманінава, Новакава і Дунаўскага, Пукста і Алоўнікава, гукі скрыпкі і баяна запачілі рабочы клуб. Толькі гадзіну працягваўся гэты незвычайны канцэрт дзвер, але ён надоўга застаўся ў памяці заводскага калектыву.

А калі скончыўся перапынак, удзельнікі канцэрта пайшлі па цэхах, каб пазнаёміцца з працай рабочых. Усё, што хачелі бачыць вучні, што іх цікавіла, — ім паказвалі, тлумачылі.

Колькі павялі да свайго прадпрыемства імя нашай рэаіснасці Гэта добрая і цікавая справа. Варта каб гэтыя першыя крокі сталі прыкладам для другіх музычных навуцальных устаноў рэспублікі.

Т. ДУБОВА.

На адмыку: выступленне вучня Мінскай музычнай школы-дзевяцігодкі перад рабочымі Мінскага аўтамабільнага заводу ў клубе цэха шас

Галоўны рэдактар Янка ШАРАХОУСКІ.
Рэдакцыйная калегія: Заір АЗІЗУ, Аляксандр БУТАКОУ, Кастусь ПЫВАРЭВІЧ, Васіль ІВАШЫН, Аркадзь МАРШНОВІЧ (аказны сакратар), Пятро ПРЫХОДЗЬКА, Раман САБАЛЕНКА (намеснік галоўнага рэдактара), Мікола ТКАЧОУ, Іван ШАЦІЛА, Рыгор ШЫРМА.

Праўдзіна Саюза пісьмемнікаў БССР выказвае глыбокае спачуванне паэту Генадзю Шманю з прычыны напатакушага яго гора-смерці баякі.

Калектыву Дзяржаўнага рускага драматычнага тэатра БССР імя М. Горькага выказвае глыбокае спачуванне дырэктару тэатра Гаўтану і заслужаным актэрам БССР Браварскай з прычыны напатакушага іх гора-смерці сына АЛЕГА.